

Tak zase utekl rok a byla tady Zahrada. S mámou (myšlena vlastní manželka) jsme se již po mnohokolikáté vydali na Zahradu. Pravda asi rok jsme ji po odchodu ze Strážnice bojkotovali, abychom ji vytrestali za to, že opustila tak krásné místo, ale dlouho jsme bez ní nevydrželi a do Náměští se vracíme stejně rádi. Natěšení, jak nakrmíme uši i hlavu spoustou muziku a nějaký čas z toho budeme žít, jsme si zavčasu zaplatili předplatné. Sice jsem již od prvního přechtení programu na FOLKtimu trpěl menší neurózou z pomyslení, jak zas budeme vše stíhat, když dramaturg si naplánoval na stejnou dobu kapely i písničkáře, které jsme chtěli slyšet všechny. Při podrobnějším studiu jsme ale vymysleli harmonogram návštěv jednotlivých scén, který zaručoval, že uvidíme a uslyšíme skoro všechny a navíc uděláme něco pro své zdraví, protože mezi sezením na jednotlivých koncertech budeme přebíhat mezi scénami. Neuróza jakoby mávnutím kouzelného proutku zmizela, na tváři se objevil spokojený úsměv a my jsme mohli vyrazit směr Náměšť na Hané. Přes všechna varování v médiích, jak budou ucpány hlavní silnice, jsme vcelku bez problémů přijeli až na místo, zaparkovali auto, postavili stan a tři dny hudbyčpaní do hlavy byly před námi.

V sobotu jsme začali na zámku s Recitály. Soudě podle štosu papírů, které Tomáš Hrubý držel v ruce, věnoval přípravě na moderování určitě dost svého času. Škoda jen, že jsme z toho jako posluchači skoro nic neměli, protože shodou náhod vždy právě ten mikrofon, který Tomáš použil se nějak nepojil s mixpultem a my jsme kromě šumu neslyšeli skoro nic, respektive nerozuměli. S hudbou už to bylo "lepší" - U skupiny **Honzíkova cesta** mne zaujala zpěvačka a rovněž

Lazarové bylo hudebně zajímavé uskupení, snad jen sólový zpěv houslistky v jedné skladbě se mi moc nelíbil (ale jsem pouhý laik hudebním vzděláním nepříliš zasažený). Vadil mi poněkud plechový zvuk kapely, ale to určitě nebyla jejich vina. Následující kapela (

Samo sebou) mne ale vyhnala ze sálu, jednak to bylo zásluhou zvuku (či zvukaře) a jednak muzikou, kterou produkovali. Ještě u brány jsem slyšel jejich jásavé popěvky a před očima mi probíhal obraz z dob dávno minulých, kdy děti s podobně jásavými melodiemi na rtech a rudými šátky na krku děkovali u příležitosti MDŽ svým zpěvem zasloužilým soudružkám za jejich práci. Po oběhnutí zámeckého parku mi bylo lépe a vrátili jsme se zpět právě ve chvíli, kdy začínala kapela

Jameki. Zůstali jsme venku u okna a víte, že tam bylo slyšet lépe než vevnitř. Po jejich vystoupení jsme šli utratit nějaký ten pětník za jídlo a vrátili jsme se právě včas - Šaolín sděloval davu co ho (ten dav) čeká.

Hlavně jsme chtěli slyšet **Lístek** a **Falešnou kartu** - v prvním případě jsme se jako akcionáři podíleli na vydání jejich desky :-)) a tohle byla jedna z příležitostí je slyšet konečně naživo a v druhém případě kapela působí nedaleko našeho místa bydliště a přitom jsme o ní pořádně ani nevěděli. Musím říci, že jsme nelitovali - Falešná karta ač nečekaně a na poslední chvíli

oslabena o svého basistu, umluvila Radka Polívku z Lístku, aby zaskočil a myslím si, že jim to šlo společně dobře do kupy. Vystoupení zpestřilo Šaolínovo nahánění Radka a Radkův vstup oknem přímo ze zámeckého parku na podium v sálku. Lístek má nezaměnitelný zvuk díky Panově flétně, kterou Sylva mistrně zvládá. Obě kapely odvedly slušný výkon, který potěšil přítomné a také jim možná pomohl později k vítězství eventuelně ke čtvrtému místu v hlasování o Krtečky. Lístek dohrál a nastal čas zrychleného přesunu do Amfiteátru na soutěž kapel o Krtečky. Nechci hodnotit výkony jednotlivých kapel, některé se mi líbily více, některé méně a svého favorita jsem si skoro na konci prvního Krtečkového koncertu našel. Škoda, že se soutěž tak protáhla, protože to znamenalo i posun koncertu večerního a konec někde v nedohlednu.

Honza Dobiáš s Radkem Havlem si opět neodpustili několik skopičin s diváky - kupříkladu náměšťský šplouch byl přijat s nadšením, protože každý pohyb v tom neuvěřitelném chladnu znamenal zahřátí. Nápad s oponou se již osvědčil a rozhodně zkracuje časy potřebné k nazvučení další kapely. Jen mi vadilo, že odposlechy za oponou byly tu a tam hlasitější než vystupující před oponou. Ale stane se (a myslím že další večery to již bylo lepší). Podle mého soudu pro některé účinkující byl vymezený čas na účinkování příliš krátký a pro některé zas příliš dlouhý - je to věc vkusu a názoru. Nemám rád škatulkování muziky, myslím si, že jsou jen dva druhy - dobrá a špatná (mohlo by se zjednodušeně rovnat líbí a nelíbí) a je to také o toleranci - nemusím s něčím souhlasit, ale vypoštění mne přesto může obohatit. Kupříkladu **Petra Vášu a Ty Syčáky** bych nemusel poslouchat celý večer, ale jejich vystoupení na Zahradě mne zaujalo, protože to bylo něco úplně jiného - ukázka toho, jak lze také hudbu chápat. Víc mi vadilo, že se večerní program protáh a protože jsem byl od rána pěkně utahanej, oblíbeného **Hradišťanu** jsem se již nedožil - mohl jsem si o něm nechat zdát v teple svého spacáku.

Neděle začala ve svižném tempu - v 10:00 unplugged **Lístek** u zámecké brány - stálo to za to, pak honem na Radnici na recitaly a protože blues je taky moje krevní skupina, byl jsem nadšen z vystoupení **Blues Angeles** - jak jim to šlapalo a muzika byla cítit pohodou a radostí z hraní. Lahoda pro moje ucho. Delikatesa nejvyšších kvalit ale teprve na sebe nechávala čekat. Ve dvě hodiny v kostele po krátkém seznámení s historií kostela místním panem farářem začal pro mne a doufám i ostatní přítomné svátek hudby -

Zdena a Jiří Tichotovi

vystoupili s pásmem povídaní a písniček z doby renesance. Skvělý hlas paní Zdeny, citlivý doprovod jejího muže na loutnu či kytaru a akustika místního kostela se tak spojily v jedinečný zážitek, na který ještě dlouho budu vzpomínat. Po jejich vystoupení zpět na Radnici, abychom slyšeli

Pouta

, ale hlavně

Bezefšeho

, kterým jejich nové CD krásně pokřtil Jiří Tichota a opět fofr na amfík, abychom ještě stihli co nejvíce kapel v soutěži - stejně jsme slyšeli s bídou polovičku (bylo to nějaký rychlý), ale favorita

jsme si přesto našli. Druhý večer moderovali Jiří m. Brabec a Míša Leicht, který svým vzhledem (štíhlostí) i britkým slovem skvěle doplňoval prostorově výraznějšího a filozofujícího partnera. Večer skvěle odsejpal a přinesl mi mnoho muzikantských lahůdek od

Honzy Buriana

přes

Sestry Steinovy

až po uskupení

Andršt - Prokop - Hrubý

, ale myslím, že celý večer stál za to. Ač spousta účinkujících, skončil koncert relativně brzy.

Pondělí - poslední den, to nám to uteklo, ale což, konečně si vychutnáme písničkáře. Na úvod u Kapličky chvíli na recitály a pak přesun na Radnici - zpívá naše oblíbená **Martina Trchová** a zrovna ji přepadlo okno jako Windows, jak ta se ještě umí krásně stydět. Nevadí, na Zahradě jsou lidi tolerantní a tak je vše odpuštěno. Po chvíli začíná soutěž písničkářů o Krtečky. Začínají loňští vítězové

Žamboši

, kteří simultánní překlad své písně do němčiny rozšířili ještě o angličtinu - vypomohl excelentně

Petr Sedláček

(toho chci konečně slyšet - zatím jsem slyšel jen o něm). Hned po nich vystoupil

Arnošt

Frauenberg

- než začal svou produkci bylo to nic mi neříkající jméno, teď už vím, že na něj hned tak nezapomenu. Hned po jeho vystoupení jsem začal tušit, že to s tím výběrem písničkáře nebude tak jednoduché a v duchu jsme si nadával: "

Že já blbec jsem sem lezl, co teď s tím jedním hlasovacím lístkem budu dělat?

" No netušil jsem, že řešení se již blíží. Když začlo vystoupení

Michala Knébly

, nikdo netušil, že během chvíle i skončí. Bez varování, nečekaně a prudce přišla taková průtrž, že než jsme seběhli snad třicet metrů do blízkého průjezdu, byli jsme durch mokří. Ale ani průjezd nás před vodou nechránil, sice na nás nepršelo, ale již po pár vteřinách jsem měl pocit, že mi teče voda do bot. Letmým pohledem jsem zjistil, že to není dojem, ale fakt a že hladina stále stoupá. Naštěstí se objevil někdo domácí, odkryl zakrytý kanál a voda začala opadávat. Tato krátká epizodka vyřešila (pravda poněkud drsně) mé dilema, komu z písničkářů dát hlas, na druhé straně ale způsobila, že jsem opět neslyšel zpívat Petra Sedláčka a budu už opravdu muset jet někde na jeho vystoupení (jedno kam, hlavně musí být pod střechou). Díky nespoutaným živlům se ale v průchodu uskutečnilo neplánované společné vystoupení M. Knébly, D. Vyslouzila, Jardy Urbánka a Jeronýma Lešnera. Bylo to tak dobré, že jsme kvůli jejich jamování přetrpěli i nelibě páchnoucí toalety. Líto mi bylo zvukaře Páji, který na otázku Jeronýma "

Co aparát?"

stoicky klidně odvětil: "

Elektriku jsem stih vypnout a z mixáku je bazén.

".

Zahrada bez emocí

Napsal uživatel Jirka Večeřa
Středa, 21 Červenec 2004 04:00

Večer opět se stejnou moderátorskou dvojicí a nadupaným programem. Zajímavé bylo hned úvodní vystoupení **Big Bandu KOS** s pěveckým sborem, já jsem si vychutnal kapelu **Stonehenge** Z

Polska,

Ivu Bittovou

,

Oskara Petra

a

Fabriku

Akustiku

, ale hlavně

Pepu Streichla

(škoda, že měl tak málo prostoru),

Žalmana a spol.

a

Jablkoň

. Je zvláštní, že vždycky si před Zahradou říkám, že to bude nápor tři dny jen rvát do hlavy muziku, ale pak skončí poslední koncert a je mi líto, že je konec, že není ještě jeden den. Ale pak si řeknu a což, hlava je plná, nějaký CD si taky vezem, v létě je ještě kam zajet a pak to zase nějak do té příští Zahrady přežijem. Jo a proč jsem to nazval Zahrada bez emocí? Protože psát to hned na místě nebo po příjezdu domů, určitě bych se nevyvaroval postřehů typu málo záchodů, hodně drahýho jídla, malej sortiment Tak bych možná nekriticky vyzdvihl právě skončené vystoupení nebo krutě pohaněl jiné. Ted' již jsou všechny bezprostřední pocity pryč, zůstalo ve mně jen to co bylo silné (ať už v kladném či záporném slova smyslu) a hlavně, dřív jsem se k tomu nedostal. Tak zas někdy někde....

PS.: V pondělí večer jsem seděl dvě lavičky nad Tomášem Hrubým, rodičovství mu sluší a fakt se snaží poslouchat nejen muziku, ale i svého potomka.